

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2000/26/EF**af 16. maj 2000****om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF
(Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 7. april 2000, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er i øjeblikket forskelle mellem medlemsstaternes love, regler og administrative bestemmelser om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, og disse forskelle hæmmer den frie bevægelighed for personer og forsikringstjenester.
- (2) Disse bestemmelser bør derfor tilnærmes hinanden for at forbedre det indre markeds funktion.
- (3) Ved direktiv 72/166/EØF ⁽⁴⁾ vedtog Rådet bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.
- (4) Ved direktiv 88/357/EØF ⁽⁵⁾ vedtog Rådet bestemmelser om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring, og bestemmelser for faktisk at lette den frie udveksling af tjenesteydelser.
- (5) Gennem ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort sikres der en problemløs afvikling af en skadessag efter et uheld i skadelidtes eget land, selv når modparten kommer fra et andet europæisk land.
- (6) Ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort kan ikke løse alle vanskeligheder for en skadelidt, som må gøre sine krav gældende i en anden medlemsstat over for en dér bosiddende modpart og et forsikringsselskab, der har fået sin administrative godkendelse dér (et fremmed retssystem, et fremmed sprog, en uvant afviklingsprocedure og en ofte uacceptabelt lang afviklingstid).

⁽¹⁾ EFT C 343 af 13.11.1997, s. 11 og EFT C 171 af 18.6.1999, s. 4.

⁽²⁾ EFT C 157 af 25.5.1998, s. 6.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 16. juli 1998 (EFT C 292 af 21.9.1998, s. 123), bekræftet den 27. oktober 1999, Rådets fælles holdning af 21. maj 1999 (EFT C 232 af 13.8.1999, s. 8) og Europa-Parlamentets afgørelse af 15. december 1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT). Rådets afgørelse af 2. maj 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT) og Europa-Parlamentets afgørelse af 16. maj 2000.

⁽⁴⁾ EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1, specialudgave 1972 (II), s. 345. Direktivet er senest ændret ved direktiv 84/5/EØF (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17).

⁽⁵⁾ EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1).

- (7) Ved beslutning af 26. oktober 1995 om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland ⁽¹⁾ tog Europa-Parlamentet et initiativ i medfør af traktatens artikel 192, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at afhjælpe disse problemer ved at fremsætte forslag til et direktiv, som skal vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet.
- (8) Der er et reelt behov for at udbygge de ordninger, der blev indført ved direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF ⁽²⁾ og 90/232/EØF ⁽³⁾, for at sikre en ensartet behandling af personer, der har lidt tab eller skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, uanset hvor i Fællesskabet uheldet sker. Der er mangler i forbindelse med afviklingen af skadelidtes erstatningskrav efter uheld omfattet af dette direktiv, i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat.
- (9) Anvendelsen af dette direktiv på uheld i tredjelande, som er dækket af ordningen med grønne kort med hensyn til uheld, der berører skadelidte bosat i Fællesskabet, og som involverer køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat, medfører ikke en udvidelse af den tvungne geografiske dækning for en motorkøretøjsforsikring som fastsat i artikel 3, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF.
- (10) Dette indebærer, at skadelidte får mulighed for at rejse krav direkte mod det selskab, hvor skadevolder er forsikret.
- (11) En tilfredsstillende løsning på disse problemer kunne være, at skadelidte, der har lidt tab eller skade som følge af uheld omfattet af dette direktiv og forvoldt af motorkøretøjer i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat, kan fremsætte sit skadeserstatningskrav i sin egen medlemsstat over for en skadebehandlingsrepræsentant, som skadevolders forsikringsselskab har udpeget dér.
- (12) Denne løsning ville indebære, at skade, der er lidt uden for skadelidtes hjemland, kan behandles på en måde, som skadelidte er fortrolig med.
- (13) En sådan ordning med en skadebehandlingsrepræsentant i skadelidtes hjemland ville ikke berøre spørgsmålet om, hvilken materiel ret der konkret skal anvendes eller om den retslige kompetence.
- (14) I forbindelse med indførelse af en ordning med en skadebehandlingsrepræsentant er det et logisk supplement at give skadelidte mulighed for at rejse krav direkte mod det pågældende selskab, hvilket endvidere vil forbedre retsstillingen for personer, der har lidt tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer uden for den medlemsstat, hvor de pågældende er bosat.
- (15) For at afhjælpe de pågældende mangler bør den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har fået sin tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, pålægge selskabet at udpege skadebehandlingsrepræsentanter, der er bosat eller etableret i de andre medlemsstater. En sådan repræsentant skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med erstatningskrav som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer og, på forsikringsselskabets vegne og for dettes regning, på passende måde behandle kravene, herunder udbetale erstatning for forvoldt skade. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade som følge af sådanne uheld, og til at repræsentere selskabet over for nationale myndigheder, herunder, om nødvendigt, repræsentere det ved domstolene, i det omfang dette er foreneligt med den internationale privatrets regler om retternes kompetence.
- (16) Skadebehandlingsrepræsentantens virksomhed udgør ikke et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå domstolskompetence i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, medmindre der er hjemmel herfor i den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

⁽¹⁾ EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.

⁽²⁾ Rådets andet direktiv (84/5/EØF) af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17). Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/232/EØF (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).

⁽³⁾ Rådets tredje direktiv (90/232/EØF) af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).

- (17) Det bør være en af betingelserne for at få adgang til og for fortsat at udøve forsikringsvirksomhed i klasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF ⁽¹⁾, bortset fra fragtførerens ansvar, at der udpeges repræsentanter, der er bemyndiget til at behandle skadessager. Denne betingelse bør derfor opfyldes ved den administrative tilladelse, der er udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings-selskabet har sit hjemsted, som defineret i afsnit II i direktiv 92/49/EØF ⁽²⁾. Denne betingelse bør ligeledes gælde selskaber, hvis hjemsted ligger uden for Fællesskabet, men som har fået tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i en af Fællesskabets medlemsstater. På dette punkt bør direktiv 73/239/EØF derfor ændres og suppleres.
- (18) Ud over at det bør sikres, at forsikrings-selskabet har en repræsentant i skadelidtes hjemland, bør skadelidte have sikkerhed for, at sagen behandles hurtigst muligt. De nationale lovgivninger bør derfor indeholde passende effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner — som f.eks. et påbud kombineret med administrative bøder, regelmæssig rapportering til tilsynsorganer, kontrol på stedet, offentliggørelse i den nationale lovtidende og i pressen, suspension af et selskabs aktiviteter (forbud mod at indgå nye aftaler i et vist tidsrum), udpegelse af en særlig repræsentant for tilsynsmyndighederne, der skal kontrollere, at forretningerne føres i overensstemmelse med forsikringslovgivningen, inddragelse af en virksomheds tilladelse, sanktioner over for ledelsen — mod det ansvarlige forsikrings-selskab, hvis selskabets repræsentant ikke efterkommer sin pligt til at fremsætte et erstatningstilbud inden for en rimelig frist. Dette er ikke til hinder for, at der anvendes enhver anden foranstaltning, især i henhold til tilsynslovgivningen, der måtte anses for hensigtsmæssig. For at forsikrings-selskabet kan fremsætte et begrundet tilbud inden for den fastsatte frist, kræves det dog, at der ikke er uenighed om ansvaret og de lidte tab og skader. Det begrundede erstatningstilbud bør være skriftligt og indeholde grundlaget for vurderingen af ansvaret og skaden.
- (19) Disse sanktioner bør suppleres med en bestemmelse om, at der skal betales renter af det beløb, som forsikrings-selskabet tilbyder i erstatning, eller som en domstol tilkender skadelidte, såfremt tilbuddet ikke er blevet fremsat inden for den fastsatte frist. Hvis medlemsstaterne allerede har nationale bestemmelser om renter ved forsinket betaling, kan gennemførelsen af en sådan bestemmelse ske ved henvisning hertil.
- (20) Personer, der lider tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer, har undertiden vanskeligt ved at få oplyst navnet på det forsikrings-selskab, som har ansvarsforsikret det motorkøretøj, der er impliceret i et uheld.
- (21) Medlemsstaterne bør i disse personers interesse oprette informationskontorer for at sikre, at sådanne oplysninger kan tilvejebringes hurtigt. Informationskontorerne skal desuden stille oplysninger til rådighed for skadelidte om skadebehandlingsrepræsentanter. Det er påkrævet, at informationskontorerne samarbejder med hinanden og reagerer hurtigt på anmodninger om oplysninger fra informationskontorer i andre medlemsstater. Det er hensigtsmæssigt at indsamle oplysninger om, hvornår forsikringsdækningen faktisk er ophørt, men ikke om udløbet af policens oprindelige gyldighedsperiode, hvis aftalen er forlænget stiltiende.
- (22) Der bør fastsættes særlige bestemmelser vedrørende køretøjer (f.eks. offentlige eller militære køretøjer), som er undtaget fra pligten til at tegne ansvarsforsikring.
- (23) Skadelidte kan have en berettiget interesse i at blive underrettet om, hvem der er ejeren eller den sædvanlige fører eller den registrerede indehaver af køretøjet, f.eks. hvis der kun kan fås erstatning fra disse personer, fordi køretøjet ikke er behørigt forsikret, eller skaden overstiger forsikringssummen. Disse oplysninger bør følgelig også stilles til rådighed.

⁽¹⁾ Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3). Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1). Direktivet er ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

- (24) Bestemte oplysninger som f.eks. navn og adresse på ejeren eller den sædvanlige fører og forsikringspolicens nummer eller køretøjets registreringsnummer er personoplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾. Den behandling af personoplysninger, som nærværende direktiv indebærer, bør derfor være i overensstemmelse med de nationale foranstaltninger, der er truffet i medfør af direktiv 95/46/EF. Navn og adresse på den sædvanlige fører bør kun meddeles, hvis dette har hjemmet i den nationale lovgivning.
- (25) Der bør oprettes et erstatningsorgan, som skadelidte kan rette henvendelse til, hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, eller hvis forsikringsselskabet ikke kan identificeres, og som skal sikre, at skadelidte får erstatning. Erstatningsorganet bør kun træde ind i sjældne konkrete tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke efterkommer sine forpligtelser til trods for truslerne om sanktioner.
- (26) Erstatningsorganet skal kun afgøre erstatningsspørgsmålet med hensyn til tab eller skade, som skadelidte har lidt, hvis sagen kan bedømmes objektivt, og organet skal derfor begrænse sine aktiviteter til — uden at behandle sagen — at kontrollere, at der er fremsat et erstatningstilbud i overensstemmelse med de fastsatte tidsfrister og procedurer.
- (27) Juridiske personer, der i henhold til lov indtræder i skadelidtes erstatningskrav over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab (f.eks. andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring) bør ikke have ret til at fremsætte det pågældende erstatningskrav over for erstatningsorganet.
- (28) Erstatningsorganet bør have ret til subrogation i den udstrækning, det har ydet erstatning til skadelidte. For at gøre det lettere at gennemtvinge erstatningsorganets krav mod forsikringsselskabet, hvis dette har undladt at udpege en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, bør organet i skadelidtes hjemland automatisk have ret til refusion med ret til at lade erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit etablerede forretningssted, indtræde i skadelidtes rettigheder. Dette organ vil bedre kunne indlede regressøgsmål mod forsikringsselskabet.
- (29) Selv om medlemsstaterne kan tillægge forelæggelsen af et erstatningskrav for erstatningsorganet subsidiær karakter, bør skadelidte ikke være forpligtet til at forelægge sit erstatningskrav for skadevolderen, inden han forelægger det for erstatningsorganet. Skadelidtes stilling bør i dette tilfælde mindst være den samme, som når der forelægges et krav for en garantifond efter artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF.
- (30) Denne ordning vil kunne gennemføres ved indgåelse af en aftale mellem de erstatningsorganer, medlemsstaterne har oprettet eller anerkendt, hvori der fastsættes bestemmelser om disse organers funktion og forpligtelser samt om fremgangsmåden ved refusion.
- (31) Hvis forsikringsselskabet for et køretøj ikke kan identificeres, bør det sikres, at den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt i erstatning, er garantifonden — som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF — i den medlemsstat, hvor det uforsikrede køretøj, der har forvoldt uheldet, er hjemmehørende. Hvis køretøjet er ukendt, skal det sikres, at den endelige debitor er garantifonden — som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF — i den medlemsstat, hvor uheldet er sket —

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv har som mål at fastsætte særlige bestemmelser for skadelidte, der er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, forvoldt af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

Med forbehold af tredjelandes lovgivning om civilretligt ansvar og international privatret finder dette direktiv også anvendelse på skadelidte, der er bosat i en medlemsstat og er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i tredjelande, hvis nationale forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF har tilsluttet sig ordningen med grønne kort, når sådanne uheld forvoldes af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

2. Artikel 4 og 6 finder kun anvendelse i tilfælde af uheld, der er forvoldt af et køretøj:

- a) som er forsikret gennem et etableret forretningssted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og
- b) som er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

3. Artikel 7 finder ligeledes anvendelse på uheld, der er forvoldt af køretøjer, der er hjemmehørende i et tredjeland og omfattet af artikel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »forsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF eller artikel 23, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF
- b) »etableret forretningssted«: et forsikringsselskabs vedtægtsmæssige hjemsted, agentur eller filial, som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF
- c) »køretøj«: et køretøj som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF
- d) »skadelidte«: en skadelidt som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF
- e) »den medlemsstat, i hvilken køretøjet er hjemmehørende«: det område, hvor køretøjet er hjemmehørende som defineret i artikel 1, stk. 4, i direktiv 72/166/EØF.

Artikel 3

Direkte krav

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 1 nævnte skadelidte, hvis tab eller skade er en følge af de deri omhandlede uheld, kan rejse krav direkte mod det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret skadevolder.

Artikel 4

Repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ethvert forsikringsselskab, der dækker risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, udpeger en skadebehandlingsrepræsentant i alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin administrative tilladelse. Denne repræsentant behandler og afvikler skadessager i forbindelse med uheld i de i artikel 1 omhandlede tilfælde. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bosat eller etableret i den medlemsstat, hvor han er udpeget.

2. Valget af skadebehandlingsrepræsentanten sker efter forsikringsselskabets skøn. Medlemsstaterne kan ikke indskrænke dette frie valg.
3. Den repræsentant, som er bemyndiget til at behandle skadessager, kan handle for et eller flere forsikringsselskabers regning.
4. Skadebehandlingsrepræsentanten indsamler i forbindelse med sådanne erstatningskrav alle de oplysninger, der er nødvendige for afvikling af skadessagerne og tager de nødvendige skridt til at forhandle en afgørelse heraf. Kravet om udpegelse af en skadebehandlingsrepræsentant afskærer ikke skadelidte eller skadelidtes forsikringsselskab fra at rejse krav direkte mod skadevolderen eller skadevolderens forsikringsselskab.
5. Skadebehandlingsrepræsentanten skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte i de i artikel 1 omhandlede tilfælde, samt til fuldt ud at imødekomme skadelidtes krav. Repræsentanten skal være i stand til at behandle sagen på de(t) officielle sprog i den medlemsstat, hvor skadelidte har bopæl.
6. Medlemsstaterne indfører en forpligtelse belagt med passende, effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner, for at sikre, at der senest tre måneder efter den dato, hvor skadelidte fremsatte sit erstatningskrav enten direkte over for skadevolderens forsikringsselskab eller over for den repræsentant, selskabet har bemyndiget til at behandle skadessager:
  - a) af skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadebehandlingsrepræsentant fremsættes et begrundet erstatningstilbud i tilfælde, hvor ansvaret ikke bestrides, og tabet er opgjort, eller
  - b) af det forsikringsselskab, som erstatningskravet er fremsat over for, eller af dets skadebehandlingsrepræsentant gives et begrundet svar på de punkter, der er omhandlet i erstatningskravet, hvis ansvaret afvises eller ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes tab ikke er endeligt opgjort.

Medlemsstaterne indfører bestemmelser med henblik på at sikre, at der betales renter af det beløb, som forsikringsselskabet tilbyder i erstatning, eller som en domstol tilkender skadelidte, såfremt tilbuddet ikke er fremsat inden for tre måneder.

7. Kommissionen rapporterer til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af stk. 4, første afsnit, og om bestemmelsens virkning samt om nationale sanktionsbestemmelser overensstemmelse inden den 20. januar 2006 og forelægger om nødvendigt forslag.
8. Udpegelsen af en skadebehandlingsrepræsentant kan ikke i sig selv betragtes som oprettelse af et agentur eller en filial i henhold til artikel 1, litra b), i direktiv 92/49/EØF, og skadebehandlingsrepræsentanten betragtes ikke som et etableret forretningssted i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF eller et forretningssted i henhold til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁽¹⁾.

Artikel 5

Informationskontorer

1. Hver medlemsstat sørger for at oprette eller anerkende et informationskontor, der med henblik på at give skadelidte mulighed for at søge erstatning skal:
  - a) føre et register, som indeholder følgende oplysninger:
    - 1) registreringsnumrene på de motorkøretøjer, som er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat
    - 2) i) numrene på de forsikringspolicer, der dækker disse køretøjer for risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, og, såfremt policens gyldighedsperiode er udløbet, ligeledes datoen for forsikringsdækningens ophør
    - ii) nummeret på det grønne kort eller på grænseforsikringspolice, hvis køretøjet er dækket af et af disse dokumenter, såfremt køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF

⁽¹⁾ EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1 (konsolideret udg.).

- 3) de forsikringselskaber, der dækker disse køretøjer for risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, og de skadebehandlingsrepræsentanter, som forsikringselskaberne har udpeget i henhold til artikel 4, og som er anmeldt til informationskontoret i henhold til denne artikels stk. 2
  - 4) en liste over de køretøjer, der i hver medlemsstat er undtaget fra pligten til at være dækket af en ansvarsforsikring, jf. artikel 4, litra a) og b), i direktiv 72/166/EØF
  - 5) for så vidt angår de køretøjer, der er omhandlet i nr. 4:
    - i) navnet på den myndighed eller det organ, der i overensstemmelse med artikel 4, litra a), andet afsnit, i direktiv 72/166/EØF er udpeget som ansvarligt for at erstatte skadelidte tabet i de tilfælde, hvor den procedure, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, første led, i direktiv 72/166/EØF, ikke kan finde anvendelse, hvis køretøjet er omfattet af undtagelsen i artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF
    - ii) navnet på det organ, der dækker køretøjet i den medlemsstat, hvor det er hjemmehørende, hvis køretøjet er omfattet af undtagelsen i artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF
- b) eller koordinere indsamling og formidling af disse oplysninger, og
- c) bistå berettigede personer med at få adgang til de i litra a), nr. 1, 2, 3, 4 og 5, nævnte oplysninger.

De i litra a), nr. 1, 2 og 3, omhandlede oplysninger opbevares i et tidsrum af syv år efter køretøjets slettelse i registret eller forsikringsaftalens ophør.

2. Forsikringselskaber, som er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. 3, giver informationskontorerne i alle medlemsstaterne oplysning om navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, de har udpeget i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 4.

3. Medlemsstaterne sikrer, at skadelidte i en periode på syv år efter uheldet har ret til fra informationskontoret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, eller i den medlemsstat, hvor motorkøretøjet er hjemmehørende, eller i den medlemsstat hvor uheldet fandt sted, straks at få følgende oplysninger:

- a) forsikringselskabets navn og adresse
- b) nummeret på forsikringspolice, og
- c) navn og adresse på forsikringselskabets skadebehandlingsrepræsentant i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat.

Informationskontorerne skal samarbejde.

4. Informationskontoret oplyser skadelidte om ejerens, den sædvanlige førers eller den registrerede indehavers navn og adresse, hvis skadelidte har en berettiget interesse i at få disse oplysninger. For at kunne give sådanne oplysninger henvender kontoret sig navnlig:

- a) til forsikringselskabet, eller
- b) det centrale register for motorkøretøjer.

Hvis køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF, meddeler informationskontoret skadelidte navnet på den myndighed eller det organ, der i henhold til andet afsnit i samme litra i nævnte direktiv er udpeget til at yde de skadelidte erstatning i de tilfælde, hvor den procedure, der er omtalt i artikel 2, stk. 2, første led, i nævnte direktiv, ikke kan finde anvendelse.

Hvis køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF, meddeler informationskontoret skadelidte navnet på det organ, der dækker køretøjet i det land, hvor det er hjemmehørende.

5. Behandlingen af de personoplysninger, som nævnes i de foregående stykker, skal finde sted i overensstemmelse med nationale foranstaltninger truffet i henhold til direktiv 95/46/EF.

Artikel 6

Erstatningsorganer

1. Hver medlemsstat sørger for at oprette eller anerkende et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning til skadelidte i de i artikel 1 omhandlede tilfælde.

En sådan skadelidte kan indgive erstatningskrav til erstatningsorganet i sin bopælsmedlemsstat:

- a) hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten ikke har givet et begrundet svar på det fremsatte erstatningskrav inden for en frist på tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til det forsikringsselskab, der forsikrer det køretøj, hvis anvendelse var årsag til uheldet, eller til dets skadebehandlingsrepræsentant, eller
- b) hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en skadebehandlingsrepræsentant i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1. De skadelidte kan i så fald ikke indgive erstatningskrav til erstatningsorganet, hvis de har indgivet erstatningskrav direkte til det selskab, der forsikrer det køretøj, hvis anvendelse var årsag til uheldet, og har modtaget et begrundet svar senest tre måneder efter indgivelsen af erstatningskravet.

De skadelidte kan ikke fremsætte erstatningskrav over for erstatningsorganet, hvis de har anlagt søgsmål direkte mod forsikringsselskabet.

Erstatningsorganet træder ind senest to måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav over for dette organ, men afslutter behandlingen af sagen, hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten efterfølgende giver et begrundet svar på erstatningskravet.

Erstatningsorganet underretter øjeblikkelig:

- a) skadevolderens forsikringsselskab eller skadebehandlingsrepræsentanten
- b) erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolisen, har sit etablerede forretningssted
- c) skadevolderen, hvis denne er kendt

om, at det har modtaget et erstatningskrav fra skadelidte, og at det vil behandle kravet senest to måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav.

Denne bestemmelse griber ikke ind i medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge erstatningsorganets intervention en subsidiær karakter samt til at give regler for regresretten mellem dette organ, den eller de for uheldet ansvarlige og andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstaterne må imidlertid ikke tillade, at organet fastsætter andre betingelser for udbetaling af erstatning end dem, der er fastsat i dette direktiv, og navnlig gør udbetalingen betinget af, at skadelidte på nogen måde godtgør, at den ansvarlige part er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

2. Det erstatningsorgan, som har ydet erstatning til skadelidte i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, kan kræve refusion af den udbetalte erstatning af erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolisen, har sit etablerede forretningssted.

Sidstnævnte organ indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab i den udstrækning, erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, har ydet denne erstatning for tabet eller den lidte skade. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende en sådan subrogation, der er fastsat af en anden medlemsstat.

3. Bestemmelserne i denne artikel har virkning:

- a) efter at der er indgået en aftale mellem de erstatningsorganer, der er oprettet eller anerkendt af medlemsstaterne, om deres funktion og forpligtelser og om fremgangsmåden ved refusion
- b) fra den dato, som Kommissionen fastsætter, efter at den i nært samarbejde med medlemsstaterne har forvissat sig om, at en sådan aftale er indgået.

Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af denne artikel og om dens virkning, inden den 20. juli 2005 og fremlægger om nødvendigt forslag.

Artikel 7

Er køretøjet ukendt, eller er det ikke inden for to måneder efter uheldet muligt at identificere forsikringsselskabet, kan skadelidte rette en anmodning om erstatning til erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat. Erstatningen ydes i henhold til artikel 1 i direktiv 84/5/EØF. Erstatningsorganet kan i dette tilfælde på samme betingelser som dem, der er fastsat i nærværende direktivs artikel 6, stk. 2, rejse krav:

- a) hvis forsikringsselskabet ikke kan identificeres: mod garantifonden, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF, i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende
- b) hvis der er tale om et ukendt køretøj: mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet er sket
- c) hvis køretøjet er hjemmehørende i et tredjeland: mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet er sket.

Artikel 8

I direktiv 73/239/EØF foretages følgende ændringer:

- a) I artikel 8, stk. 1, tilføjes følgende litra:
  - »f) oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførerens ansvar«.
- b) I artikel 23, stk. 2, tilføjes følgende litra:
  - »h) oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførerens ansvar«.

Artikel 9

I direktiv 88/357/EØF foretages følgende ændring:

I artikel 12a, stk. 4, tilføjes følgende afsnit:

»Hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF (*), varetager hvervet som repræsentant udpeget i henhold til dette stykke.

(*) Europa-Parlamentets og Rådet direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65).«

Artikel 10

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 20. juli 2002 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser inden den 20. januar 2003.

2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Uanset stk. 1 skal medlemsstaterne oprette eller godkende erstatningsorganet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, inden den 20. januar 2002. Hvis erstatningsorganerne ikke har indgået en aftale i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, inden den 20. juli 2002, skal Kommissionen foreslå passende foranstaltninger, som skal sikre, at bestemmelserne i artikel 6 og 7 får virkning inden den 20. januar 2003.

4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med traktaten opretholde eller vedtage bestemmelser, som er gunstigere for skadelidte end dem, der kræves for at efterkomme dette direktiv.
5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 11

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 12

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der udstedes for at gennemføre dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at sanktionerne iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser inden den 20. juli 2002 og giver den hurtigst muligt meddelelse om enhver senere ændring.

Artikel 13

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. maj 2000.

På Europa-Parlamentets vegne

Nicole FONTAINE

Formand

På Rådets vegne

Manuel CARRILHO

Formand
